

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **FLEET Control, s. r. o.**, IČO 24149322
sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, 110 00 Praha
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 16. 6. 2017, č. j. KUOK 60519/2017,
ve věci přestupku,**

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2017, č. j. KUOK 60519/2017, **se ruší** a věc **se vrací**
žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17 899 Kč do 30 dnů
od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem
Ledčická 649/15, 184 00 Praha.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného
v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce
(dále jen „magistrát“) ze dne 22. 2. 2017, č. j. SMOL/046126/2017/OARMV/PZP/Slá.
2. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku (dříve správního
deliktu), kterého se dopustila tím, že jako provozovatelka osobního motorového vozidla
tov. zn. Volkswagen Passat, RZ xxx, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly
dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.

řidič citovaného vozidla spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 12. 2015, protože dne 23. 2. 2016 v době od 11.30 do 13.55 h v Olomouci na ulici Pekárni stál uvedeným vozidlem bez platného parkovacího lístku nebo karty v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 11c „Parkoviště (podélné stání)“ s dodatkovou tabulkou s textem „Placené parkoviště PO–PÁ 09:00-18:00 h s parkovacím lístkem nebo kartou na dobu max. 2 hodiny - 20 Kč/h, 40 Kč/2h“, čímž z jeho strany došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek (dříve správní delikt) magistrát žalobkyni uložil pokutu ve výši 1 500 Kč.

3. Žalobkyně v **žalobě** namítala porušení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu, protože magistrát nevedl společné řízení pro všechny správní delikty žalobkyně, ale stíhal ho souběžně ve čtyřech různých správních řízeních. K důkazu žalobkyně přiložila rozhodnutí magistrátu ze dne 14. 7. 2016, ze dne 2. 5. 2017 a ze dne 31. 8. 2016.
4. Žalobkyně namítala, že magistrát v rozporu s § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu neuložil za všechny sbíhající se správní delikty společnou pokutu, a tedy ani nezohlednil zákonem uloženou absorpční zásadu. Došlo tak k násobení uložených pokut, a rovněž k násobení nákladů řízení.
5. Dále žalobkyně namítala k závaznému právnímu názoru žalovaného, že na porušení ustanovení o společném řízení a společné pokutě upozorňoval též žalovaný ve svém prvním zrušujícím rozhodnutí. Správní orgán se však tímto pokynem svého nadřízeného neřídil. Ačkoliv zjistil, že u žalobkyně souběžně probíhá řízení o několika dalších správních deliktech, nespojil tyto věci do společného řízení, ačkoliv k tomu byl žalovaným pro takový případ výslovně zavázán. Žalobkyně proto vedle porušení shora citovaných ustanovení zákona o silničním provozu namítla též porušení pokynu žalovaného.
6. Podle žalobkyně napadené rozhodnutí je překvapivé a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný rozhodnutí magistrátu bez jakéhokoliv zdůvodnění nezrušil, ačkoliv se zjevně magistrát neřídil jeho pokynem projednat všechny sbíhající se přestupky. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i proto, že se žalovaný tím, zda magistrát respektoval jeho pokyny vyslovené ve zrušujícím rozhodnutí, vůbec nezabýval.
7. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu pro nedostatek důvodů. Magistrát se nezabýval některými základními podmínkami odpovědnosti za údajný přestupek, například otázkou, zda údajné porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu, dále chyběl odkaz na vyhlášku, která stanoví význam údajně porušené dopravní značky IP 11c, a zda vznikla žalobkyni na daném parkovišti povinnost parkovací poplatek uhradit. Podle § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) je obec oprávněna zpoplatnit parkování pouze na místních komunikacích a musí tak učinit nařízením obce, ve kterém vymezí oblasti, kde bude parkování zpoplatněno. Dále musí být vydán cenový předpis, kterým bude sjednána cena za parkování v souladu se zákonem o cenách. V příslušném nařízení obce musí být dále stanoven způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Místní komunikace nebo její určený úsek musí být podle § 23 odst. 2 téhož zákona označen příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu. Proto se měl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat tím, zda tyto podmínky byly splněny a v tomto směru provést též dokazování.
8. To správní orgány neučinily, a proto nebyl řádně zjištěn skutkový stav v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).

9. Místo, kde mělo vozidlo žalobkyně stát, nebylo označeno příslušnou dopravní značkou ve smyslu § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, neboť touto značkou je značka IP 13c („Parkoviště s parkovacím automatem“). Dané místo však bylo označeno značkou IP 11c („Parkoviště podélné stání“). Na daném místě řidiči nevznikla povinnost uhradit parkovací poplatek, nebyly splněny zákonné podmínky pro zpoplatnění parkování a obec nebyla oprávněna parkovací poplatek přijmout. Ze značky IP 11c neplyne povinnost uhradit parkovací poplatek, ale stát podélně. Je pravdou, že na dodatkové tabulce k této značce je uvedeno, že se jedná o placené parkoviště, nicméně účelem dodatkové tabulky není stanovovat povinnosti, které nevyplývají z dopravní značky, pod kterou je umístěna, ale jejím účelem je pouze tuto dopravní značku zpřesňovat, doplňovat nebo omezovat [§ 63 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu].
10. Správní orgán se nijak nezabýval tím, zda má údajně porušená dopravní značka právní základ v opatření obecné povahy, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgán nijak neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že jeho vozidlo na daném místě stálo od 11.30 do 13.55 h. Tato skutečnost nebyla prokázána žádným důkazem, přičemž úřední záznam a obdobné dokumenty důkazem nejsou. Ani fotodokumentace nepostačuje k tomuto závěru, neboť fotografie nebyly datovány a nebyly pořízeny opakovaně, takže nebyly prokázány datum a čas spáchání údajného přestupku.
11. V námitkách proti výroku žalobkyně namítala, že místo skutku je ve výroku popsáno naprosto nedostatečně jako ulice Pekární v Olomouci. Přitom pouze část této ulice je osazena dopravní značkou IP 11c. Z výroku by mělo být zřejmé, že vozidlo žalobkyně stálo v té části ulice, kde tato značka platí, neboť popis skutku ve výroku musí umožňovat subsumpci.
12. Z výroku není zřejmý ani další znak dané skutkové podstaty, a to skutečnost, zda údajné porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu.
13. Žalobkyni bylo kladeno za vinu jednání, které není protiprávní, protože zde nebyla značka IP 13c.
14. Ve výroku chyběl odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého magistrát rozhodl o pokutě.
15. Magistrát překročil svou pravomoc, pokud žalobkyni výrokem stanovil, že uloženou pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet magistrátu. Žalobkyně se domnívá, že tyto povinnosti může splnit kterýmkoliv způsobem podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí magistrátu (dále jen „daňový řád“).
16. Podle žalobkyně výrok odsuzujícího rozhodnutí měl znít tak, že žalobkyně byla shledána vinnou z porušení předpisů města Olomouce, kterým se stanoví parkovací místa s poplatkem, a dále z porušení vnitřního předpisu, kterým se stanoví výše parkovného v Olomouci. Místo toho byla žalobkyně shledána chybně vinnou z parkování bez platného parkovacího lístku v platnosti svislé dopravní značky IP 11c. Podle žalobkyně svislá dopravní značka je umístěna mimo parkovací místo stanovené právním předpisem města Olomouce. Z výroku rozhodnutí magistrátu a ani z odůvodnění rozhodnutí se nepodává, podle jaké právní normy měla žalobkyně vystavit zaplacený parkovací lístek za přední okno motorového vozidla. Řidič si zakoupil parkovací lístek, ten si uschoval v kapse po dobu parkování a nevěděl, že má zaplacený lístek vyložit za předním sklem. Z dopravní značky tento způsob prokazování platby neplyne, ani z příslušného parkovacího automatu. I přes výše uvedené bylo parkovné, které řidič platil, a na které byl nastaven parkovací automat, v rozporu se zákonem o cenách. Parkovné je cenou regulovanou. Výše parkovného v daném místě však byla předražená. Žalobkyně neměla být trestána za neprokázání předraženého parkovného. Je na žalovaném, aby obhajobu žalobkyně vyvrátil. Žalobkyně navrhla jako důkaz provedení předpisu města Olomouce k vymezení parkovacích míst a výši parkovného a fotografií parkovacího automatu, kterou obstará žalovaný

za účelem prokázání, že řidič vozidla žalobkyně parkoval v místě, kde se povinně platí parkovné a že se mu mohlo dostat poučení, jak se prokazuje zaplacení parkovného, patrně vložením lístku za přední sklo vozidla.

17. Podle žalobkyně jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť z nich není patrné, podle jaké časové verze příslušných právních předpisů správní orgány rozhodovaly. Nelze tak přezkoumat, zda postupovaly v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a zda užily právní předpisy účinné v době spáchání přestupku. Z napadených rozhodnutí rovněž není zřejmé, zda správní orgány zkoumaly to, zda novější právní úprava není pro žalobkyni příznivější.
18. Dále žalobkyně namítala nevypořádanou námitku a důkazní návrh. V prvním odvolacím řízení žalobkyně namítala, že od řidiče svého vozidla zjistila, že v okamžiku, kdy vozidlo parkoval, byl parkovací automat mimo provoz. Nemohlo-li být parkovné uhrazeno pro poruchu parkovacího automatu, není možné, aby provozovatel byl za neúhradu parkovacího poplatku trestán. Žalobkyně navrhla předvolat Petra K. k podání svědecké výpovědi, při které bude správním orgánem zjištěno, zda skutečně byl parkovací automat mimo provoz, případně zda se s řidičem nacházela ve vozidle jiná osoba, která toto může dosvědčit či zda Petr K. použil jiné technické prostředky k dokumentaci tvrzeného stavu.
19. S touto námitkou a důkazním návrhem se magistrát ani žalovaný nijak v napadených rozhodnutích nevypořádaly, ačkoliv se jednalo o zásadní námitku a důkazní návrh. Šlo o opomenutý důkaz a bylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces.
20. Žalobkyně namítla protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, protože stanoví objektivní odpovědnost provozovateli vozidla a navrhla předložení věci Ústavnímu soudu a přerušení řízení.
21. Žalobkyně a její právní zástupce nesouhlasili se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a navrhli naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
22. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky týkající se společného řízení, závazného právního názoru žalovaného, nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, vad výroku a retroaktivity jsou vyvráceny spisovým materiálem správních orgánů. K protiústavnosti se vyslovil již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a protiústavnost citovaného ustanovení neshledal. Nesouhlas žalobkyně a jejího právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu spadá do kompetence tohoto soudu, a proto se k tomu žalovaný nevyjadřoval. Žalobní námitky považoval žalovaný za nedůvodné.
23. Žalobkyně v **replíce** poukázala na to, že obdobnou věc rozhodl zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 65 A 108/2016-39, a ze dne 25. 4. 2018, č. j. 65 A 24/2017-26. Zdejší soud v posledně jmenovaném rozsudku dovedl velmi rozumný závěr, který souzní se žalobními důvody. Je tak nesporné, že podaná žaloba je důvodná, neboť i v tomto případě mělo dojít k přestupku tím, že nebylo uhrazeno parkovné a přitom povinnost uhradit parkovné nevznikla, protože předmětné parkovací místo bylo označeno nesprávnou dopravní značkou - správně měla být užitá značka IP 13c. Nemohlo tedy dojít k přestupku.
24. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 16. 6. 2017.
25. Ze **správního spisu** z oznámení přestupku městskou policií ze dne 23. 2. 2016 soud zjistil, že přílohou je úřední záznam, tři fotografie a oznámení o podezření ze spáchání přestupku.

26. Podle úředního záznamu městské policie ze dne 23. února 2016 hlídka zjistila v průběhu výkonu služby na ulici Pekární v Olomouci motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen, modré barvy, registrační značky xxx, které nemělo žádný parkovací lístek nebo kartu na viditelném místě a porušilo svislé dopravní značení IP 11c s dodatkovým textem „Placené parkoviště PO–PÁ 09:00–18:00 h s parkovacím lístkem nebo kartou na dobu max. 2 hodiny - 20 Kč/h, 40 Kč/2h“. Řidič tím nesplnil podmínky na dodatkové tabulce. Kolem vozidla nebyl zjištěn žádný pohyb a řidič se v blízkosti vozidla nezdržoval, proto hlídka Městské policie Olomouc přiložila na uvedené vozidlo technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla a vozidlo bylo řádně označeno, že je na něm použit tento prostředek. V 13.35 h vyslala městská policie hlídku, aby na telefonickou žádost řidičky demontovala blokovací zařízení. Po příjezdu na místo hlídku kontaktovala žena, jejíž totožnost byla ověřena z předloženého občanského průkazu č. 201990612 a řidičského průkazu č. EG 002593. Jednalo se o paní Kláru Ch., bytem xxx. Na dotaz strážníka, zda vozidlo na místě zaparkovala, tato žena uvedla, že ne a že neví, kdo s vozidlem zaparkoval, že jej přišla pouze vyzvednout. Do ručně vyplněného formuláře oznámení o podezření ze spáchání přestupku se jmenovaná podepsala a vyjádřila tak, že vozidlo pouze vyzvedává a neví, kdo s ním parkoval. K oznámení je přiloženo pět fotografií - na jedné je zobrazeno čelní sklo předmětného vozidla viditelné asi z 90 % - na zobrazené části není za oknem viditelný parkovací lístek. Na další fotografii je zobrazeno vozidlo vyfotografované ze zadní a levé části a je vidět, že na levém předním kole je umístěn technický prostředek k zabránění jízdy. Na tento prostředek a kolo je zaměřen další snímek. Na čtvrtém snímku je zobrazena část ulice Pekární s dopravní značkou a označeným vozidlem žalobkyně a na pátém snímku je záběr na dopravní značku. Jedná se o dopravní značku IP 11c. Pod ní je umístěna tabulka s dodatkovým textem, citovaným shora.
27. Dne 19. 4. 2016 magistrátu sdělil Jiří K., jednatel žalobkyně, že v uvedené době měl vozidlo k užívání a řídil pan Petr K., trvale bytem xxx.
28. Dne 10. 6. 2016 Petr K. magistrátu sdělil, že nikde nestál a že odepírá výpověď podle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
29. Podle úředního záznamu magistrátu ze dne 20. 6. 2016 byla věc přestupku odložena, protože nebyl zjištěn pachatel přestupku a žalobkyně v zákonem stanovené lhůtě stanovenou částku neuhradila.
30. Proti příkazu magistrátu ze dne 11. 7. 2016 podala žalobkyně odpor.
31. Dne 7. 9. 2016 magistrát provedl dokazování, a to oznámením přestupku, kartou vozidla, vyjádřením Petra K. ze dne 10. 6. 2016 a ze dne 5. 9. 2016. Magistrát ve výčtu uvedl veškeré listiny, které správní spis obsahoval.
32. Rozhodnutím ze dne 7. 10. 2016 uznal magistrát žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu, citovaného v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a uložil jí pokutu ve výši 2 000 Kč. Magistrát popsals zjištění skutkového stavu z oznámení přestupku Městskou policií Olomouc, z pěti fotografií a úředního záznamu. Z toho magistrát dovodil porušení příkazu plynoucího ze svislé dopravní značky IP 11c se shora citovanou dodatkovou tabulkou a porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. V odvolání žalobkyně namítala, že přitěžující okolností nemohlo být u objektivní odpovědnosti spáchání správního deliktu provozovatele vozidla v minulosti, že nebyla ohrožena bezpečnost či plynulost silničního provozu, nedošlo ke škodě na zdraví či majetku, byla sdělena identita řidiče, který spáchání přestupku nepopřel, mělo být nařízeno ústní jednání. Není pravda, že správní orgán nemohl zjistit skutečného řidiče, a pokud nefungoval parkovací automat, nemohlo být parkovné uhrazeno a nemůže být za to provozovatel trestán. K tomu navrhla žalobkyně předvolat Petra K. k podání svědecké výpovědi ke zjištění, zda byl parkovací automat mimo provoz, případně zda se s řidičem nacházela ve vozidle jiná osoba, která toto může dosvědčit či zda Petr K. použil jiné technické prostředky k dokumentaci tvrzeného stavu.

33. Žalovaný rozhodnutí magistrátu zrušil z důvodu nedostatku v odůvodnění uložené sankce. Dále žalovaný poukázal na to, že v případě souběhu více správních deliktů by tyto delikty měly být projednány ve společném řízení a měla by být uplatněna absorpční zásada při ukládání sankce. Žalovaný vysvětlil rozdíl mezi souběhem a recidivou. Žalovaný citoval dvě evidenční čísla řízení, která jsou vedena s žalobkyní o správních deliktech, která však v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla pravomocně skončena. Proto nebylo možné k jiným jednáním žalobkyně přihlídnout jako k recidivě a je otázkou, proč nebylo vedeno o více správních deliktech provozovatele vozidla společné řízení. Žalovaný zavázal magistrát, aby při novém projednání věci zjistil, zda jsou proti žalobkyni vedena další správní řízení o správním deliktu, aby je případně mohl spojit do společného řízení.
34. Magistrát rozhodnutím ze dne 22. 2. 2017 uznal žalobkyni vinnou z předmětného přestupku a uložil jí pokutu ve výši 1 500 Kč. Při určení druhu sankce a její výměry magistrát po úvahách vedoucí k uložení sankce v citované výši uvedl, že žalobkyně spáchala několik dalších přestupků, kdy byla jako provozovatel účastníkem řízení u magistrátu ve třech případech, jejichž spisové značky citoval. Magistrát uvedl, že žádná z těchto věcí nebyla ke dni 23. 2. 2016 pravomocně skončena a magistrát tedy v novém rozhodnutí k těmto jiným případům jako k přitěžující okolnosti nepřihlížel a snížil, proto původně uloženou sankci pokuty z původně uložených 2 000 Kč na 1 500 Kč.
35. Žalovaný k blanketnímu odvolání v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru o zákonnosti odvoláním napadeného rozhodnutí magistrátu. Žalovaný stručně poukázal na skutkovou podstatu předmětného přestupku (dříve správního deliktu) a vyzdvihl, že protiprávní jednání bylo zjištěno z fotodokumentace, podpořené úředním záznamem a oznámením přestupku Městskou policií Olomouc. Žalovaný aproboval úvahy magistrátu o určení výše pokuty a shledal je jako dostatečné a dodal, že jako další polehčující okolnost lze zohlednit i délku správního řízení a časový odstup od spáchání správního deliktu (přestupku). Další odůvodnění rozhodnutí žalovaného neobsahuje.
36. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
37. Krajský soud z předložených podkladů zjistil, že úsek na ulici Pekární v Olomouci, který se vztahuje k této věci a na němž bylo dle správních orgánů stanoveno placené parkování, byl označen dopravní značkou IP 11c s dodatkovou tabulkou obsahující text: „Placené parkoviště PO-PÁ 9:00-18:00 hod. s parkovacím lístkem nebo kartou na dobu max. 2 hodiny – 20Kč/h, 40Kč/2h“.
38. Použitou značku č. IP 11c v době spáchání přestupku vymezovalo ustanovení § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“), a zahrnovala ji do kategorie značek „informativní značky provozní“. Konkrétně stanovovala, že značkami "Parkoviště" (IP 11a až IP 11g) se označují místa, kde je dovoleno zastavení a stání; symboly ve spodní části značek č. IP 11b až č. IP 11g, které mohou být obráceny, vyznačují stanovené způsoby stání na parkovišti; tyto symboly mohou být vyznačeny i na dodatkové tabulce; poloha vozidla při kolmém nebo šikmém stání musí odpovídat poloze vyjádřené symbolem uvedeným na značce nebo na dodatkové tabulce; na místech, kde je dovoleno stání na chodníku, nesmí zastavit ani stát vozidlo o celkové hmotnosti převyšující 3 500 kg, jednoúpravový traktor, motorový ruční vozík a pracovní stroj samojízdný; značky č. IP 11a až č. IP 11c, č. IP 11f až č. IP 12, č. IP 13b a č. IP 13c ukončují platnost značek č. B 28 a č. B 29.
39. Dodatkovými tabulkami se zabývá ustanovení § 63 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, ze kterého vyplývá, že dodatkové tabulky jsou *svislé dopravní značky, které přesňují, doplňují nebo omezují význam dopravní značky, pod kterou jsou umístěny*. Podle krajského soudu z citovaného ustanovení jasně vyplývá, že dodatkovou tabulkou nelze bez dalšího stanovit zcela novou, od dopravní značky, pod kterou jsou umístěny, odlišnou povinnost, obzvláště pokud text
- Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.

na dodatkové tabulce odpovídá významu jiné dopravní značky (zde IP 13c). Pokud má mít dodatková tabulka odlišný obsah než dopravní značka, pod kterou je umístěna, musí to být výslovně v právním předpisu upraveno (jak je tomu např. u symbolů vyznačujících způsob stání na parkovišti, viz odstavec výše).

40. Značka IP 11c, k níž byla v tomto případě připojena předmětná dodatková tabulka, je dle vyhlášky informativní značkou provozní, přičemž příloha č. 3 vyhlášky uvádí, že značka IP 11c nese název „*Parkoviště (podélné stání)*“ a stanovuje její vyobrazení. Jak uvádí ustanovení § 63 odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu, jsou informativní značky svislé dopravní značky, které poskytují účastníku provozu na pozemních komunikacích nutné informace, slouží k jeho orientaci nebo mu ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem. Smyslem značky IP 11c je tedy určit, jakým způsobem může účastník provozu na pozemní komunikaci umístit své vozidlo na místo, kde je dovoleno zastavení a stání. Krajský soud zjistil, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by dodatková tabulka mohla samostatně stanovit povinnost uhradit parkovné. Výkladem ustanovení § 63 odst. 1 písm. e) a f) zákona o silničním provozu tedy došel k závěru, že pouze značkou samotnou, nikoli dodatkovou tabulkou, bylo možno vytýčit úsek, kde bude parkování zpoplatněno.
41. V nyní rozhodované věci informativní značka provozní stanovila toliko povinnost zaparkovat vozidlo podélně. Dodatkovou tabulkou bylo pak možné zpřesnit tuto konkrétní povinnost, nikoli uložit povinnost novou, s informativní značkou nijak nesouvisející. Krajský soud má za to, že byla-li povinnost uhradit parkovné na vyznačeném místě uložena pouze dodatkovou tabulkou, nebyla tato značka způsobila tuto povinnost založit.
42. Krajský soud se dále zabýval tím, zda placené parkování nevyplývalo z nařízení vydaného na základě zmocnění v ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož *obec může pro účely organizování dopravy na území obce v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k zajištění celního odbavení, c) k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce; nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.*
43. Jak se podává z rozsudků ve věcech souzených zdejším soudem, sp. zn. 65 A 24/2017, a sp. zn. 65 A 108/2016, statutární město Olomouc vydalo s účinností od 1. 12. 2011 podle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a v souladu s § 11 odst. 1 a § 102 odst. 2 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, nařízení č. 10/2011, o placeném parkování v Olomouci (dále jen „nařízení SMOI“). Tímto nařízením statutární město Olomouc upravilo stání silničních motorových vozidel na dobu časově omezenou na vybraných místních komunikacích města Olomouce a jejich určených úsecích za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Vybranými místními komunikacemi a jejich určenými úseky se přitom dle nařízení SMOI rozumí a) oblast vymezená svislými dopravními značkami IP 25a – začátek zóny a IP 25b – konec zóny s příslušným symbolem a dodatkovým textem, b) zpoplatněné parkovací plochy označené dopravní značkou IP 12 a dodatkovou tabulí s textem. Dle nařízení SMOI pak byl rozsah vybraných místních komunikací a jejich určených úseků stanoven příslušným dopravním značením.
44. Jak již bylo uvedeno shora, v nyní řešeném případě byl úsek na ulici Pekárni v Olomouci, na němž bylo dle správních orgánů stanoveno placené parkování, označen dopravní značkou IP 11c s dodatkovou tabulkou stanovující placené parkoviště. Nařízení SMOI však k vyznačení oblastí se zpoplatněným parkováním zmiňuje pouze značky IP 25a, IP 25b a IP 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.

45. Krajský soud k tomu dále dodává, že podle § 23 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích *místní komunikace nebo jejich určené úseky podle odstavce 1 musí být označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu. Za zvláštní právní předpis se v tomto případě považuje zákon o silničním provozu a výše uvedená vyhláška jako prováděcí předpis k zákonu o silničním provozu. Nebylo by proto ani možné, aby statutární město Olomouc ve svém nařízení vymezilo význam dopravní značky IP 11c odlišně od normativního obsahu, jaký této značce připisuje obecně závazný právní předpis. Statutární město Olomouc by tedy ani nebylo oprávněno stanovit, že značka IP 11c umístěná v jejím obvodu (resp. obvodu působnosti předmětného nařízení) nabývá jiného významu, než toho, který jí připisuje výše citované ustanovení § 12 odst. 1 písm. l) vyhlášky č. 30/2001 Sb.*
46. Krajský soud tedy uzavírá, že ze značky IP 11c, jejíž nerespektování bylo kladeno řidiči vozidla žalobkyně za vinu, nevyplývala povinnost uhradit poplatek za parkování, přičemž dodatková tabulka není způsobilá stanovit novou, z předmětné značky nevyplývající povinnost. Tato povinnost pak nevyplývala ani z nařízení SMOI. Řidič vozidla žalobkyně tudíž nemohl porušit povinnost vyplývající z § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jednáním popsáním ve výroku rozhodnutí magistrátu, protože řidič vozidla v obou případech neporušil povinnost respektovat dopravní značku, uloženou mu v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobní námitka je tak důvodná.
47. S ohledem na uvedený závěr již bylo nadbytečné zabývat se důvodností dalších žalobních bodů.
48. V rozhodnutí napadeném žalobou posoudil žalovaný klíčovou právní otázku nesprávně a soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
49. Úspěšně žalobkyni v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání před soudem celkem 3 x 3 100 Kč, tj. 9 300 Kč. Podání repliky nebylo účelné, soud ji nevyžadoval a jeho judikatura mu byla známa. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. Celková částka náhrady nákladů soudního řízení činí 10 200 Kč. Podle serveru mapy.cz je vzdálenost sídla zástupce žalobkyně od sídla soudu 294 km, výše cestovného je 3 499 Kč (2 x 294 km jízdy, tj. celkem 588 km; spotřeba dle technického průkazu je 5,6 l/100 km; 5,6 x 33,10 za 1 l benzínu 95 dle vyhlášky č. 333/2018 Sb. děleno 100 = 1,85 Kč + 4,10 Kč sazba základní náhrady za 1 km jízdy dle stejné vyhlášky = 5,95 x 588 km = 3 499 Kč). Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí 12 x 100 Kč = 1 200 Kč. To vše celkem činí 14 899 Kč. Náhrada uhrazeného soudního poplatku činí 3 000 Kč. Celková částka nákladů řízení činí 17 899 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 8. ledna 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Miroslava Navrátilová.